

Wyrok z dnia 18 kwietnia 2001 r.

I PKN 357/00

Odzyskanie przez pracownika zdolności do pracy, pozbawiające pracodawcę prawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 3 KP musi dotyczyć pracy, co do której uprzednio orzeczono niezdolność jej wykonywania, a nie innej pracy, względnie tej samej pracy, ale w innych warunkach.

Przewodniczący SSN Katarzyna Gonera, Sędziowie: SN Jerzy Kwaśniewski, SA Herbert Szurgacz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2001 r. sprawy z powództwa Marka J. przeciwko Stoczni G. Spółce Akcyjnej w G. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 25 stycznia 2000 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2000 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda Marka J. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Gdyni z dnia 15 października 1999 r., oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy oraz o wynagrodzenie za okres pozostawania bez pracy u strony pozwanej - Stoczni G. Spółce Akcyjnej w G.

Powód był zatrudniony w Stoczni G. S.A. na podstawie umowy o pracę na czas nie określony na stanowisku magazyniera w Oddziale Magazynów Zbrojenia w magazynie metali nieżelaznych i kolorowych. Praca w magazynie wymagała zastosowania siły fizycznej przy przemieszczaniu i wydawaniu materiałów o ciężarze od kilku do kilkunastu kilogramów, niekiedy o większym ciężarze. Nadto praca była wykonywana w warunkach stresu ze względu na odpowiedzialność za powierzony materiał i ludzi. W dniu 3 marca 1998 r. powód doznał zawału mięśnia sercowego. Za-

świadczenie lekarskie o niezdolności do pracy opiewało łącznie na okres od 3 marca 1998 r. do 29 listopada 1998 r. Zdaniem leczącej powoda dr W.P. ze względu na stan zdrowia powinien on przejść na rentę, ewentualnie podjąć bardzo lekką pracę. Pod koniec listopada 1998 r. powód został poinformowany o potrzebie udania się do lekarza badań profilaktycznych w Przychodni Zakładowej. Lekarz badań profilaktycznych K.W. wystawiła 27 listopada zaświadczenie, że powód jest zdolny do pracy na stanowisku magazyniera, jednak powinna to być praca lekka, bez konieczności podnoszenia ciężarów, w odpowiednich warunkach klimatycznych. Powód stawiał się do pracy 30 listopada. W związku z niejednoznacznością zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy kierownik magazynu wełny mineralnej, do którego powód został skierowany w związku z reorganizacją magazynów, zażądał od kierownika Przychodni jednoznacznej oceny zdolności powoda do pracy. Lekarz badań profilaktycznych wystawiła 30 listopada zaświadczenie stwierdzające, iż powód jest niezdolny do pracy na stanowisku magazyniera. Tego samego dnia strona pozwana rozwiązała z powodem umowę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 KP. Praca na stanowisku magazyniera wełny mineralnej wymaga dźwigania ciężarów, pracy na wysokości powyżej 3 m oraz stosowania maski przeciwpyłowej. Ocena zdolności do pracy powoda dokonana przez lekarza badań profilaktycznych znalazła potwierdzenie w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, że powód jest całkowicie okresowo do grudnia 2001 r. niezdolny do pracy, w orzeczeniu lekarza Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy oraz w orzeczeniu o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wydanym przez Powiatowy Zespół Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w G.

Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro powód po okresie pobierania zasiłku chorobowego nadal był niezdolny do wykonywania pracy magazyniera pracodawca miał prawo rozwiązać z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b KP. Okoliczność, że powód mógłby wykonywać lżejszą pracę nie pozbawia pracodawcy prawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. W takiej sytuacji nie jest też uzasadniony zarzut naruszenia art. 8 KP.

W kasacji od powyższego wyroku skarżący zarzucił naruszenie art. 53 oraz art. 8 KP. Domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Zdaniem skarżącego, skoro lekarz badań profilaktycznych w zaświadczeniu z dnia 27 listopada 1998 r. stwierdził zdolność powoda do pracy w magazynie, a powód stawiał się do pracy i został do niej dopuszczony, rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia było sprzeczne z pra-

wem. Z kolei niehonorowanie przez pracodawcę wymienionego zaświadczenia i wywieranie nacisku na lekarza w celu uzyskania nowego zaświadczenia, stanowi naruszenie zasad współżycia społecznego określonych art. 8 KP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 53 KP upoważnia pracodawcę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w razie dłuższej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy. Okolicznością, która uzasadnia rozwiązanie umowy w tym trybie jest między innymi niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby, jeżeli trwa ona dłuższy czas niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b). Rozwiązanie umowy nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny niezdolności do pracy (art. 53 § 3). Z treści powołanego ostatnio przepisu wynika, że uprawnienie do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia ustaje, jeśli pracownik stawia się do pracy będąc zdolnym do jej wykonywania w znaczeniu posiadania (odzyskania) rzeczywistej zdolności do pracy, tej którą utracił z powodu choroby. Odzyskanie zdolności do pracy musi dotyczyć pracy (stanowiska), w zakresie której uprzednio została orzeczona niezdolność do pracy, a nie zdolności do jakiegokolwiek innej pracy. Wynika to z brzmienia art. 53 § 3 KP, który odwołuje się wprost do przyczyny nieobecności w pracy; tą zaś jest niezdolność do pracy wskutek choroby odniesiona do pracy (stanowiska) wykonywanej przed zachorowaniem.

Powód wskutek choroby stał się niezdolny do pracy na stanowisku magazyniera w Oddziale Magazynów Zbrojenia. Odzyskanie zdolności do pracy, pozbawiające pracodawcę prawa do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, musiałoby dotyczyć tej pracy, względnie, w związku z dokonanymi zmianami organizacyjnymi - zdolności do pracy na stanowisku magazyniera w magazynie z porównywalnymi warunkami pracy. Nie ulega wątpliwości, że z zaświadczenia lekarskiego z dnia 27 listopada nie wynikało, że powód zdolność tę odzyskał. Z charakterystyki stanowiska pracy w magazynie wełny mineralnej, a także z opisu realnych warunków pracy w tym magazynie, wynika, że praca w tym magazynie należała do prac ciężkich. Tymczasem wymienione zaświadczenie lekarskie stwierdzało, że powód może wykonywać tylko pracę lekką z dźwiganiem ciężarów do 5 kg, w odpowiednich warunkach klimatycznych i bezstresową. Zaświadczenie to - jak trafnie podkreśliły Sądy obu in-

stancji - nie spełniało nadto wymagań § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników... (Dz.U. Nr 69, poz. 332 ze zm.), ponieważ nie zawierało stwierdzenia o braku przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na określonym stanowisku lub o przeciwwskazaniach zdrowotnych do pracy na określonym stanowisku pracy, w tym przypadku pracy na stanowisku magazyniera w Oddziale Zbrojenia względnie w magazynie wełny mineralnej. Z wymienionych względów zaświadczenie to nie może zostać uznane za podstawę do stwierdzenia odzyskania przez powoda zdolności do pracy. Słusznie kierownik magazynów domagał się jego uściślenia, uzyskując w następstwie nowe zaświadczenie jednoznacznie stwierdzające, że powód nie odzyskał zdolności do pracy w charakterze magazyniera. Zgodnie z art. 229 § 2 KP pracownik podlega okresowym badaniom lekarskim. W przypadku niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni, spowodowanej chorobą, pracownik podlega ponadto kontrolnym badaniom lekarskim w celu ustalenia zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku. W powyższych warunkach działania strony pozwanej, zmierzające do jednoznacznego określenia zdolności powoda do pracy, nie mogą być traktowane jako wywieranie nacisku na lekarzy - pracowników Przychodni, uzasadniające zarzut naruszenia przez stronę pozwaną art. 8 KP.

Skoro kasacja nie zawiera usprawiedliwionych podstaw, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji.

=====